

Katfi

Hengellistä

W i r f f ä,

suruttoman mailman sokeudesta, kuin
ei tunne Herran tieta.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Ensimäinen:

Woi katumatoin mailma, Syntisten j. n. e.

Toinen:

O autius junri, kuin taiwaassa lienee, j. n. e.

Tampereen
kaupunginkirjasto

Tampereella,
Ovali Engelberg'in ja Runop. Kirjapaino-ja, 1882.

3507 A261
100:-

Ei Helte

W. I. Ainoan Jumalan torkeudessä, j. n. e.

1. Woi satumatoin mailma, Syntisten suuri joukko, Et muhteist' ota waaria, Sill' paramus on heill' onto. Ei tunne sen tarpeellisutt', Saatan' on tähdot sowsaisunt Epä-ukon pimeydell'.

2. Rohkiast' he syntiä tekevät, Raikauden ja ilon kanssa Helvettiin juur' kuin rientävät, Seuraten himojansa; Syinin häyrhyss' on pyörtyneet, Hekuman viinast' juopuneet, Ei tunnekaan etsikköns' aikaa.

3. Ei pelsää helvettiäkään, Ei kuoleman kauheutt' muista, Ei silmän-räpäystäläään Pois synnist' itsiäns' suista, Vaan niinkuin orhi sodassa Tuolset synnin wimmassa, Wiel' juhlin' ja sumuntai-päivin'.

4. Nämä onnettomat wiettävät Ne kalliimmat autuuden päiwät, Ain' synnin mittaa täyttävät, Vaikkatan wuolff' kirkossa käywät, Siell' huntaa Herraa hiusilla, Kuiselvat saarnaa kovilla, Mutt' sydän wiel' synniässä liehun.

5. Siell' wartiat Sionin muurilla Jumalan pa- sunaa soittaa, Ja Herran armon woimalla Toin tuuuden julkis tuottaa, Ett' laikkein pitää läänitymän, Oikein vastuudest' synthymän, Ei muutoin taiwaa-sen tulla.

6. Mutt' syntisten sydän on paatunut, Ett'ei he waaria ota, Syinin maantieksi maatunut, Ei Herran sanan heit' woita, Joll' maa ja taiwaskin luotu on, Woiman sanall' ne tehty on; Mutt' syntisten sydän ei muutu.

7. Ne kiuvaanimattkin saarnaajat hukkaan kyll' saawat huutaa. Waikk' sydäntestäns' waraawat, Ei voi ta kuitenkaan munta kuin pilkan, vihan syntisilt', vainotaan läänymättömilt'. Woi kuitenkin kristiluntaa!

8. Woi kuitenkin aikoja viimeissi, Woi Kris-tihitten maata! Woi Suomen saaren asuvia! On pa-hemmat pakanoida, keskellä sanan valkeutt', Ewan-feliumin firffauitt', Syynin syrkeydessä maataan.

9. Jos kaikki ne Herralle kelpaisit, Joll' Her-ra! Herra! huutaa, Jos kaikki myös autunden voit-taisit, kuin sanaa kuvlee ja riukaa, Ei taitaan tie ahdas sitt' olsikaa, Ei monta sitt' helwettiin tulis-kaan, Jos suonnon tieto waan auttaisi.

10. Kuitenkin kristilinnassa Mont' sielu par-kaa löytyy, kuin pettää itseens' luislossa, Waikk' elä-wä usko heilt' punttuu; Ei tiedä he syminn so-dasta, Sill' näkee unta rauhasta, Synnissä maa-teessansa.

11. Ei turmelinstans' tunneffaan, Eikä sydä-men saastaisutta, Ei tarvitsewans' luisleffaan Ru-loilla sydäntä unta: Waikk' kasteen armo on hukat-tu, Saatanall' sydän uhrattu, Jo pienessä lapsuudessa.

12. Ei ole wiel' ylösheränneet Eikä synteins' tuntohon tulleet, Ei pahuudestans' erimiehet, Wiel' ma-saawat syminissä kuolleet, Ei etsineet ole ikänäns'; Jes-suksess' unta elämääns'; Syyst' ovat he kuole-mien lapset.

13. Sill' eläniän tietä he vihaavat, Taitaal-liset halpana pitää, Ja armoni lapsia pilkkaavat, Ei joisikaan olewan niitä; Kuin Jeesusta hartaast' etsivät, Nukoisilla armoon kerjäävät, Neppä ovat ne hyljätyt lamput.

14. Naiff taiwaan joukko iloitsee, Kosk' yksikin sielu tääntyy, Mutt' maailma pilkkaa ja tuomitsee Nii' joitka armoihon myöntyy. Hullukk' ne kutsutaan maailmassa, Mutt' nimi uusi taiwaassa Heill' elämän kirjassa löytyy.

15. He kunoigoikk', ruhtinoikk', papeikk' Raa-matussa julistetaan, Jumalan omiksi lapsiksi Uskon lautt' omistetaan, He kutsutaan Jesuksen morjiamiksi, Ja Jesuksen omiksi jäseniksi, Ehkä huonot kyll' maailman edessä.

16. Täst' werrattomast' autundest' He täällä jo iloitsevat, Ylsän Jesuksen rakkadest' Hengessä riemuitsevat, He katselevat jo uskossa Perintöövist' suurta taiwaassa, Kunin Jesus on ansainnut heille.

17. Siit' salatusta mannasta He täällä jo saavat maistaa, Ntimest', viinast' ja hunajasta Siitä suloisimasta. Ne nöyrät sielut rawitaan, Herkut maikat heill' taritaan, Ewankeliumin laitumella.

18. Näin armon lapset täällä jo, Jesuksen rakkadest', Hengellist' ilon öljyä juo, Armon wirrasta suurest'; Waan täitä ilon hunajaa Ei maailman lapsille anneta, Ei kuolleet tarvitse ruokaa.

19. Jumalan lasten nimeä Ei tietä maailmassa, Salattu on se elämä, Kun heill' on Jumalassa, Jos he täällä halussa kotoontuu, Nii'n maailma sitä ou- doksiu, Wäärin heist' tuomitsevat.

20. O Herra Jesu! wahwista Sun lastes pisteesta Iaumaa, Joit' maailma vihaa ja ahdistaa; Sun werees armo meill' Iainaa; Aut' ett' ei he armostas lanteis' pois, Waikk' maailma, saatana sen kyll' soi, Wahwist' heit' anjos woimall.

21. Herätä Jesu niitä myös, Kun syniissä kuollunna makaa, Suruttomuuden pimiäs yössä, Wiel'

palvellee saatanata: Aut' heitä tilans' tuntemaan, Sun pääles sitt', Jesu, uskomaan: Wümein sitt' taiwaasen saata! Amen.

Toinen.

W. F. Herra kuoloss' wallan antoi, j. n. e.

1. O! autuus suuri kuin taiwaassa sienee, Kai-
killa ilosvalituill', Eipä sitä aju ajatella tiennee, Ei
woi kielo puhua full'; Siell' on kaikki ihanaista, Mitä
ilmill' katsellaan, Siellä saadaan ijäti maistaa Rak-
kautta Jumalan.

2. Ei siell' murheen ääntä kuulu, Elo siell' on
yltäinen, Siellä on nuden virren humu, Ääni laulus
kanteleen, Siellä harput helsjästi soivat, Pyhäin kuo-
riss' lumajaa: Siell' on sielull' täydet voimat, Täyt-
tää Herran funniaa.

3. Siellä myötä kerkiästi kiittää, Rammat ilost'
hyppeleet, Ei siell' emät' mitään pyytää, Jota ei siellä
löytynee, Täydellisyys on jo tullut, Pois on kaikki
wajaus; Vanha Adam on jo kuollut, Hantaan jäänyt
turmelus.

4. Siellä taiwaan tarvarata Saadaan ijät' omis-
tella, Itse funnian Jumalata Kaswoin saadaan kat-
sella, Ei siell' köyhyyks ruumiillinen Sydänt' enää ra-
sita; Eikä puutos hengellinen Tunnon päässe kolkuta.

5. Siell' on taito täydellinen, Rakkaus ylise
wuotava; Siell' on ruumis hengellinen, Kirkkaudest'
hohtavaa, Ei siell' taudit enää waiwaa, Eikä ruumiin
sairaus; Ei siell' synti enää paina, Siell' on kaikist'
wapaus.

6. Enkesitten kalkaisiksi Syntiset siell' ylenee,
Kuninkasten wertaisiksi Kerjäläiset korkenee; Kyllä siel-

lä ystäviä Tuhanzin ja tuhanzin, Siellä seisaa Karitsan virttä Jouko epälukuisin.

7. Siellä ne huonot morsiamet Sulhaisen ja nähdää saa, Kun on täällä häntä rakaistaneet, Armon kihlauksella; Mutt' siellä vasta ijäti häitä Juodaan taiwaan howissa! O määrätöin riemu, kuin siellä kuullaan, Enkelitten kuorissa!

8. Ah! joska täällä sei tietäisimme, Mikä ilo ja autuus on taiwaassa; Tott' halulla sinne rientäisimme, Ja katuism' tomissä ja tuhassa; Sillä kilvoitus tarvitaan autuuden tiellä, Ja wiel' nöyrä ja ahkerä rukous; Sillä, joka täällä waeltaa synnin tiellä, Hänt' saavuttaa kauhia kadotus.

9. Kyll' taiwas ja autuus on kaikille altis, Kuin synnistä vaan pois palajaa; Kyll' Jesus on armonsa antamaan walmis, Kun sydämest' sitä vaan halajaa; Mutt' surkeus suuri ett' hyljätään taiwas, Ja menüän sitt' ijäiseen helwettiin, Siell' huutaa ja parkuu sitt' suurimmaass' waiwass': Woi, woi, että armon tuhlaa!

10. Mutta ne sielut, Kun Karitsan weressä Vaatteensä täällä wakkiaik' pesneet on; Ne siellä saa iloita istuimen edessä, Kun suurella waiwalla tulleet on, Ne jotka täällä Jesuksen ansion voimall' On synsiä vastaan sotineet, Ne taiwaassa kruunataan sunrella kunniall', Kun Karitsan weressä on voittaneet.

11. O hurksaat sielut, kuin ajassa täällä, On sydämest' Jesusta etsineet: He autuaat ovat jo tän maan päällä, Kun uskoll' on Jesuksen löytäneet; Kun hyilkääväät mailman kokonansa, Toivovat häitä Karitsan: Ain' uskolla seuraavat Jesustansa, Ei pellää julmuit' kuoleman.

12. Ah! opeta meitä jo laupias Jesus, Ain' kruunumme puolest' sotimaan, ja walmista meitä täll'

autiuden reijull', Ettemme tiellä waipuis' waan; Sill
siha ja veri ynnä mailman kanssa, Meit' usiast' pyy-
tää waiwuttaa; Wiel' saatana tulisilla nuosillansa us-
komme päälle tai koittaa.

13. Ah! wahwiista uskomme heikkoutta, O Je-
su! sinun ansios pääll'; Ann' taito ja woima ja wii-
sautta Ett' uskoss' kilwottelemme tääll', Jos täällä
waan sodimme uskollisest' Jesuksen weren woimassa:
Tott' voitosta weisaamme riemillisest', Walittuin seu-
rassa tainvaassa.

14. O laupias Jesu! sun kuolemas kautta
Wiel' herätä syminssä mukaawaisi; Ja heränneet sie-
lut walwomaan auta, Ja johdata tiellä jo kulkewaisi.
Ole kanssam closs' ja kuolemassa, Ja meitä sinun
kanssas yhdistä, Ant' etä me tainvaan tunniassa Sun
virttässä saisimme weisata! Amen.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto